

אדמונד פיצ'וט ואדוארד סוואסי ליד אוהל הצופים.

ששו, סילברה, נתלי, ג'רו, חפץ, אורפלי, חמוי, עטייה, ענתבי, לניאדו, ג'וסט, דוויק, חמצאני, פנונו, כפיף, ולא נפקד מקומו של כבוד המורה האהוב על כולנו שחינך דורות בחלב והצטרף לילדים כאן ג'והף ג'מאל. ממש, חלב במיטבהו.

אני שולח במקביל מספר הצעות בנוגע לגלינות "דרכי אר"ץ", תכניהן וצורתן. כמו כן אני מבקש להעביר דרישת שלום חמה לידידי מתקופת הנעורים רמי חבר, אלברט ענתר, אברהם הללי, משה חבר, יוסף וג'מלי קסאר, תופיק ג'רו ורבים אחרים ויקררים. לעולם לא אשכח את הימים היפים שבילנו אותם יחד.

בחרתי מאוסף התמונות שלי, מספר תמונות מיצגות לפעילת הנוער היהודי בחלב בשנות הארבעים, לפרסום ב"דרכי אר"ץ".

הצופים היהודים בחלב.

בית הספר השני, לאחר "אלברט אינשטיין", ואשר נקרא כאמור "האקדמיה העברית לפנמה", הוקם גם הוא ביחומת הרב לוי ובמרצו הרב. לימודי השפות בכל בתי הספר כוללים עברית, אנגלית וכמובן גם ספרדית.

כמה מילים על מועדון הקהילה שהזכרתי. זהו מועדון מפואר ואלגנטי, מיועד לכל מיני ארועים ובעיקר לחתונות במועדון. שתי מסעדות כשרות, מגרש למשחקי ספורט, בריכת שחיה וסלונים למשחקי קלפים בחברותא.

בעשרים וחמש השנים האחרונות גדלה הקהילה והתפתחה עד כדי כתשעת אלפים נפש. חלבים מכל פינות העולם באו להשתקע כאן ונקלטו בצורה יפה על ידי קורמיהם. כיום ניתן גם למצוא שושלת של משפחות חלביות שהשתקעו כאן לצד אלא הותיקים; דיין, בטיש, אשכנזי, שמאע, עסיס, שרים,

הדשא: אדמונד פיצ'וט. עומדים משמאל לימין: אדנו בטיש, אדוארד סוואסי (מליק), אלברט כירדי רלף דיין, אדמונד חומצאני ואיזק ענתבי.

"באג'ת חראם" המושך מעמוד 14

מול פני ומאחורי: אתה רוצה, רוצה. אמירה מתה. חשבתי: חבל שהיא נולדה; מוטב שהיתה מתה בלידתה ולא היתה מגיעה למצב כזה.

פתחת את עיני, וראיתי את עצמי עדיין במושבי על הכורסה בבית היולדות שאשתי נמצאת בו. הכל היה רק חלום בלהות לידי הרופא והאחות וגם אני לידם. על פניהם ארשת רצינית נעלמת כל חייו, רק אותות של כאב כמו כאב ליבי. אני מצטער מאוד, אמר לי הרופא. לא הצלחנו להציל את התנוקה, עשינו מאמצים אך לשוא – אבל האמא מרגישה מצויין.

מבט של השתאות ובלבול הופיע בעיניהם בעת שחייכתי לרופא ואני ממלמל: ברוך השם, ברוך השם.

אמירה יצאה מבית חדין ועיניה דומעות כדמעות ליל נישואיה. מירו הכין הפתעה נוספת. הוא רק הגיע הביתה ומיד הסייע אותה עם מספר בגדים לביתו בכפר המרוחק.

זו היתה הפעם האחרונה שראיתי את בתי. העצבות נכנסה לביטני, בית שלא ידע עצבות. כשישבתי עם אשתי לבדנו, הבית היה ריק ושומם. השאלה שהדהדה בחלל האוויר היתה היכן אמירה ילדתנו והתביבה וחיה שטיפלנו בה יום יום כפי שגנן היה מטפל בוורדים היפים שלו עד שמסרנו אותה בידינו לגורלה העצוב. אמירה, העדינה כפרפר עם לב של אהות רחמנית, לא החזיקה מעמד שתייחסו אליה כחיה. יום אחד ניצלה זמן שהותה לבר, נטלה את אקדוה של בעלה שהיה מחזיק מסיבה שנסע בדרכים רחוקות ומסוכנות וירתה יריה אחת בליבה. כך השתחררה מכל קשר. נדמה לי שאלפי קולות צורחות